

nyait vizsgálta. Nagyapa, szólalt meg, szerinted megpróbálna repülni, ha nem tudná, hogy ketreben van? Nem tudom, feleltem, talán meg. Sokáig gondolkozott, aztán azt mondta, én a helyében még a ketreben is megpróbálnám, mert repülni nagyon jó lehet, és volt valami réges-régen látott villanás a szemében, amitől megszedültem egy pillanatra.

G. István László

SZEMET NYITNI

Szemét nyitni: mint egy nagy,
meghaló mozdulat, eleje
vége között nincs idő. Úgy emlékszel:
„előbb láttalak”, én vigyáztam,
fogtam a kezéd, mutattam körbe
a tárgyakat, csúsztál a szőnyegen,
asztalélbe verted a fejed, üvegcserép
volt ujjaid között, te nem vigyáztál.
Úgy emlékszel, „előbb láttalak”, elfolyt
a közben, mint amikor tükörbe nézel,
és nincs szemed. Szemet nyitni, amerre
nem szabad. *Szemétnyitni*, legyen
tavaszhang, csak egyszerű és
tárgytalan, ami nem sebez, mintha a
hangban fogannál – sötét a rés
a tükörben, koncentrálj, szorítsd
a kezem. Minden napban ott a folt,
még jobban vakít, ha fénytelen.
Te nem vigyáztál, így kell élni,
szorítsd kitartóan, szenvedélytelen,
ahogy megálmodtad azt a magzatszemet.

Payer Imre

LEHULLÓ VAKOLAT

Ha jól emlékszem, tizenévesen
éltem a legintenzívebben át
a történelmi dialektikát,
szemüvegesen, kék köpenyesen.